

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Davida Hipšera a Milana Podhrázkého, v právní věci žalobkyně: **Z. S.**, zastoupená Mgr. Ing. Štěpánem Dražkou, advokátem se sídlem Veselá 169/24, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) MASADA, a.s., se sídlem Sportovní 586/2c, Brno, II) KOBE RESTAURANTS s.r.o., se sídlem Václavské náměstí 837/11, Praha 1, zastoupená JUDr. Richardem Tomankem, se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, III) Nejvyšší správní soud, se sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno, IV) J. V., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018, čj. MMB/0149039/2018, sp. zn. OUSR/MMB/0116580/2018/2, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení II) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2020, čj. 62 A 76/2018-178,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení II) **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **5.250 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Štěpána Dražky, advokáta.
- III.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení I), III) a IV) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části města Brno, Brno-střed (dále „stavební úřad“), poté co žalovaný jeho původní rozhodnutí z 1. 6. 2017 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, rozhodnutím z 5. 1. 2018, čj. MCBS/2017/0215201/VILD, sp. zn. 3200/MCBS/2017/0032115, povolil osobě zúčastněné na řízení II) jako stavebníkovi změnu dokončené stavby stavebními úpravami s názvem: „RESTAURACE K.“, náměstí Svobody X, č. p. X, pozemek parc. čís. X, k. ú. Město Brno, obec Brno. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil (druhé) rozhodnutí stavebního úřadu.

[2] Žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, jež výše uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud vyšel ze skutečnosti, že stavební úpravy se týkají i společných částí domu, a proto byla osoba zúčastněná na řízení II) povinna doložit souhlas vlastníků jednotek (a tedy spoluvlastníků společných částí domu) jako doklad o právu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017. Dále uvedl, že k provedení stavebních úprav stačil souhlas nadpoloviční většiny spoluvlastníků, nebylo tedy třeba většiny dvoutřetinové, jak namítala žalobkyně.

[3] Krajský soud však shledal napadené rozhodnutí nezákonným, neboť žalovaný posoudil listiny předložené osobou zúčastněnou na řízení II) čistě formálně, aniž ověřil, zda se skutečně jedná o souhlas většiny všech spoluvlastníků a zda byl získán postupem stanoveným v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 30. 6. 2020. Tím odmítl věcně přezkoumat existenci práva provést stavbu. Návazně dospěl krajský soud k závěru, že není-li zřízeno společenství vlastníků jednotek, nelze použít pravidla pro přijímání rozhodnutí mimo zasedání, a vlastníci tak mohou rozhodovat pouze při řádném svolaném shromáždění. Uzavřel, že v důsledku neexistence skutečného rozhodnutí shromáždění neměla žalobkyně možnost, jako přehlasovaný vlastník, podat žalobu na neplatnost rozhodnutí shromáždění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Osoba zúčastněná na řízení II) (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka předně poukazuje na nejasný odkaz krajského soudu na usnesení zvláštního senátu z 27. 7. 2011, čj. Konf 10/2011-7. Zejména ale nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že správní orgány pochybily, pokud měly za to, že stěžovatelka doložením souhlasu nadpoloviční většiny vlastníků nedoložila doklad o právu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Krajský soud doslovně aplikoval ustanovení o shromáždění (§ 1206 a násl. občanského zákoníku). Pominul ovšem, že na základě § 1191 občanského zákoníku měla být tato ustanovení pro rozhodování ve věcech správy bez vzniku společenství vlastníků použita pouze přiměřeně. Proto krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že bez vzniku společenství vlastníků nelze přijímat rozhodnutí mimo zasedání a vlastníci tak mohou rozhodovat pouze při řádně svolaném shromáždění. I kdyby však způsob získání souhlasů neproběhl v souladu s pravidly občanského zákoníku, šlo by pouze o formální nedostatek, jež nezpůsobil nezákonnost stavebního povolení. Proto zrušení rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavku racionality soudního řízení. Jediným výsledkem opakovaného stavebního řízení totiž může být svolání formálního shromáždění vlastníků jednotek, na němž bude se změnou dokončené stavby souhlasit jejich nadpoloviční většina, jež již souhlas dala, neboť žádný z nich svůj souhlas neodvolal.

[6] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že žalobkyně jako přehlasovaný vlastník neměla možnost podat žalobu na neplatnost rozhodnutí shromáždění z důvodu, že žádné takové rozhodnutí neexistuje. Stěžovatelka má za to, že se žalobkyně mohla obrátit na civilní soud na základě přiměřeného užití § 1209 odst. 1 občanského zákoníku, přičemž by se vzhledem k případné neexistenci rozhodnutí shromáždění petitem nedomáhala vyslovení neplatnosti takového rozhodnutí, nýbrž určení, že stěžovatelce jako stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo. Podat takovou žalobu však bylo možné pouze v propadné lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se žalobkyně o „rozhodnutí“ (udělení souhlasů) dozvěděla nebo dozvědět mohla. To však neučinila a nechala lhůtu marně uběhnout. Proto následně nemohla občanskoprávní spor přenést před správní orgány potažmo správní soudy. Ohledně skutečnosti, že stavební úřad ani žalovaný ji k takovému kroku nevyzvali a neurčili jí lhůtu, stěžovatelka uvedla, že žalobkyně byla již v řízení před stavebním úřadem zastoupena advokátem, tedy právním profesionálem.

pokračování

[7] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka ke dni vydání prvního stavebního povolení (1. 6. 2017) nedisponovala dostatečným počtem souhlasů, což nebylo možné zhojit dodatečně sehnányi souhlasy. Stěžovatelka tak neprokázala právo provést stavbu. Žalobkyně nesouhlasí s kasační námitkou, že mohla podat civilní žalobu. Nadto, tato námitka je nepřijatelná, neboť neuvádí, z jakých důvodů jsou nesprávné závěry krajského soudu, jenž se touto otázkou podrobně zabýval. Není ani podstatné, že se ustanovení o shromáždění mají použít pouze přiměřeně, neboť § 1191 občanského zákoníku výslovně stanovil, že nevzniklo-li společenství vlastníků, k rozhodnutí svolá vlastníky jednotek správce, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Nesvolání řádného shromáždění vlastníků jednotek dle žalobkyně není pouhým formálním nedostatkem, neboť tím bylo znemožněno, aby se všichni vlastníci sešli v jeden čas na jednom místě, byli všichni seznámeni s případnými připomínkami ostatních, znali všechna fakta, i ta negativní, a mohli se podle své vůle rozhodnout. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

[9] Žalovaný ani ostatní osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti ani vyjádření žalobkyně nevyjádřili.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona *ke žádosti o stavební povolení stavebník připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (dále jen „doklad o právu“).*

[12] Podle § 1191 občanského zákoníku *nevzniklo-li společenství vlastníků, použijí se na správu pravidla určená v prohlášení a pro rozhodování ve věcech správy se přiměřeně použijí ustanovení o shromáždění; k rozhodnutí svolá vlastníky jednotek správce* (podtržení NSS). Ustanoveními o shromáždění byly v rozhodném znění § 1206 až § 1209 občanského zákoníku.

[13] Podle § 1209 odst. 1 občanského zákoníku *je-li pro to důležitý důvod, může přeblasovaný vlastník jednotky nebo i společenství vlastníků, pokud je vlastníkem jednotky, navrhnout soudu, aby o záležitosti rozhodl; v rámci toho může též navrhnout, aby soud dočasně zakázal jednat podle napadeného rozhodnutí. Není-li návrh podán do tří měsíců ode dne, kdy se vlastník jednotky o rozhodnutí dozvěděl nebo dozvědět mohl, jeho právo zaniká. A dle odst. 2 téhož ustanovení je-li pro to důležitý důvod, může každý vlastník jednotky navrhnout soudu, aby rozhodl o záležitosti, která byla shromáždění řádně předložena k rozhodnutí, ale o které nebylo rozhodnuto pro nezpůsobilost shromáždění usnášet se.*

[14] Podstatou kasační stížnosti je správnost postupu stavebního úřadu v návaznosti na zpochybnění splnění podmínek plynoucích z § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. V posuzované věci je podstatné, že v domě doposud nevzniklo společenství vlastníků. Stěžovatelka získala souhlasy spoluvlastníků se stavebními úpravami v listinné podobě, a to postupně od jednotlivých spoluvlastníků, jejichž podíl na spoluvlastnictví tvoří 53,6 %. Stavební úřad uvedl, že získání potřebného počtu hlasů pouze formou hlasování na shromáždění nepovažuje za nutnou podmínku pro vydání stavebního povolení. Žalovaný doplnil, že stavební

úřad posuzuje předloženou žádost z hlediska veřejnoprávního a není oprávněn posuzovat soukromoprávní vztahy v rámci bytového spoluvlastnictví. Stavební úřad i žalovaný považovali tyto listiny z pohledu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona za dostačující. Krajský soud však tyto závěry odmítl. Dospěl k závěru, že souhlas nebyl získán postupem stanoveným v občanském zákoníku, neboť bez vzniku společenství vlastníků nelze přijímat rozhodnutí mimo zasedání a vlastníci mohou rozhodovat pouze při řádně svolaném shromáždění. Stěžovatelka tento závěr krajského soudu považuje za nesprávný z důvodu doslovného (nikoli pouze přiměřeného) použití ustanovení o shromáždění. Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobkyně neměla možnost podat žalobu na neplatnost rozhodnutí shromáždění. Dle stěžovatelky se žalobkyně mohla obrátit na civilní soud na základě přiměřeného užití § 1209 odst. 1 občanského zákoníku. To však žalobkyně v zákonem dané prekluzivní lhůtě neučinila, a proto následně nemohla občanskoprávní spor přenést před správní orgány potažmo správní soudy.

[15] Než se Nejvyšší správní soud bude zabývat výkladem příslušných stanovení občanského zákoníku, musí vyjasnit, zda se touto otázkou vůbec mají stavební úřady (potažmo soudy) zabývat, tedy zda primárně nejde o občanskoprávní námitku, jejíž rozhodnutí překračuje pravomoc stavebního úřadu (srov. například závěry usnesení zvláštního senátu čj. Konf 10/2007-7, rozsudku NSS z 23. 4. 2008, čj. 9 As 61/2007-52, č. 1602/2008 Sb. NSS, a rozsudku NSS z 10. 12. 2019, čj. 1 As 172/2019-31). I toto pochybení stěžovatelka v kasační stížnosti naznačuje. Byť její úvahy v tomto směru nejsou zcela jednoznačné, lze z nich dovodit (zejména z odkazu na § 114 odst. 3 stavebního zákona a judikaturu zvláštního senátu vztahující se k výkladu tohoto ustanovení), že v této otázce považuje rozsudek krajského soudu za nejasný. Je pravdou, že krajský soud v závěru rozsudku poukázal na usnesení čj. Konf 10/2007-7 a citoval z něho část, ve které zvláštní senát vymezoval, u kterého typu občanskoprávní námitky je stavební úřad povinen odkázat účastníka řízení na civilní soud a řízení přerušit. Jen z tohoto odkazu (s ohledem na zbývající argumentaci krajského soudu) však nelze dovozovat, že by námitky žalobkyně uplatněné v dané věci považoval krajský soud za občanskoprávní námitky ve smyslu § 114 odst. 3 stavebního zákona. Žalobkyně totiž ve své námitce nezpochybňovala vlastnické právo stěžovatelky ke stavbě či jeho rozsah, ale tvrdila, že nebyly předloženy všechny povinné přílohy žádosti o stavební povolení, přičemž právě touto otázkou se krajský soud zabýval. Režim plynoucí z § 114 odst. 3 stavebního zákona (a judikatury, která se výkladu toho ustanovení týká) se proto v dané věci neuplatní.

[16] Spor je tedy veden o výklad § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, konkrétně o to, jak dalece se mají stavební úřady zabývat předloženými listinami. Podle citovaného ustanovení stavebník, který nemá vlastnické právo nebo jiné právo zapisované do katastru nemovitostí k pozemku či stavbě, na nichž chce uskutečnit stavební záměr, musí k žádosti o stavební povolení připojit doklad o právu, tedy doložit oprávněnost stavby z hlediska soukromého práva. V rámci bytového spoluvlastnictví, tedy hodlá-li stavebník provádět stavební úpravy i těch částí domu, jež jsou ve spoluvlastnictví jiných osob, je takovým dokladem zpravidla rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté při zasedání. Otázka platnosti takového dokladu je pak ve stavebním řízení otázkou relevantní. Podle judikatury správních soudů vztahující se k právní úpravě účinné do 31. 12. 2017 však do působnosti stavebních úřadů nespadá povinnost zabývat se námitkou neplatnosti takového rozhodnutí, neboť přezkum rozhodnutí shromáždění náleží pouze civilním soudům v řízení o návrhu podle § 1209 (či případně § 258) občanského zákoníku (rozsudek NSS z 23. 2. 2021, čj. 9 As 262/2020-30, bod 20; rozsudek NSS ze 4. 3. 2021, čj. 10 As 336/2019-46, bod 13; z judikatury Nejvyššího soudu např. již citovaný rozsudek z 30. 10. 2018, sp. zn. 26 Cdo 287/2018). Pokud tedy jiný účastník stavebního řízení zpochybní platnost rozhodnutí společenství vlastníků jednotek, správnímu orgánu nezbude, než vyzvat takového účastníka k zahájení řízení u civilního soudu dle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu a po dobu,

pokračování

po kterou by řízení u civilních soudů probíhalo, stavební řízení přerušit dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[17] Ani tento režim se však v dané věci neuplatní, neboť spor ještě není veden o platnost rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek, ale o to, zda takové rozhodnutí bylo vůbec předloženo. Posouzení této otázky patří do působnosti stavebního úřadu. Nic na tom nemůže změnit skutečnost, že v některých případech může jít o otázku právně složitou. V dané věci se tak stavební úřad měl zabývat právní úpravou plynoucí z občanského zákoníku a posoudit, zda postupně předložené listiny obsahující souhlas jednotlivých spoluvlastníků, jejichž podíl na spoluvlastnictví tvoří 53,6 %, lze považovat za rozhodnutí shromáždění ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Nebylo přitom na místě, aby s touto otázkou žalobkyni odkazoval na civilní soudy.

[18] Jde-li o výklad § 1192 občanského zákoníku, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, že v případě, kdy není zřízeno společenství vlastníků, nelze použít pravidla pro přijímání rozhodnutí mimo zasedání (§ 1210 až 1214 občanského zákoníku) a vlastníci mohou rozhodovat pouze při řádně svolaném shromáždění. Krajský soud tento závěr opřel o komentářovou literaturu [Spáčil, J. a kol.: *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 755]. Ta uvedený závěr dovozuje z toho, že ustanovení § 1210 a 1214 občanského zákoníku nejsou ustanoveními o shromáždění (upravují rozhodování mimo zasedání v situacích, kdy svolané shromáždění není způsobilé se usnášet nebo v jiných případech, kdy to připouští stanovy), a proto se tento způsob rozhodování pro rozhodování ve věcech správy v situaci, kdy nevzniklo společenství vlastníků jednotek, neuplatní, neboť podle daného ustanovení se přiměřeně použijí jen ustanovení o shromáždění. Tento závěr podle autorů komentáře odpovídá i obecným zásadám o nutnosti informovanosti spoluvlastníků. Stěžovatelka tuto argumentaci v kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje, neboť se argumentačně zaměřuje pouze na význam „přiměřeného“ použití, avšak pomíjí, že argumentace krajského soudu byla založena na jiné části vykládaného ustanovení, a to na výkladu pojmu „ustanovení o shromáždění“, kterými z hlediska systematiky jsou ustanovení § 1206 až 1209 občanského zákoníku a nikoli ustanovení § 1210 až 1214 občanského zákoníku upravující rozhodnutí mimo zasedání. Nad rámec lze poznamenat, že v dané věci by nebyly splněny ani podmínky, za kterých lze ve věcech správy rozhodovat mimo zasedání, neboť ani tento způsob rozhodování není zcela neformální, nýbrž je spojen s určitými pravidly (mimo shromáždění je možno rozhodovat jen o otázkách, které byly na programu řádně svolaného shromáždění, které následně nebylo usnášeníschopné; osobou oprávněnou navrhnout rozhodnutí mimo zasedání je osoba, která svolala, resp. je oprávněna svolat shromáždění, a to písemně a do jednoho měsíce ode dne, na který bylo zasedání svoláno; v jiných případech lze mimo zasedání rozhodovat jen v případě, kdy to připustí stanovy). Postupné získání souhlasů jednotlivých vlastníků jednotek těmto pravidlům neodpovídá. Nutnost projednat věci správy na řádně svolaném shromáždění pak Nejvyšší správní soud nepovažuje za formalistickou podmínku. Jejím smyslem je zajištění řádné informovanosti vlastníků jednotek. Ostatně možnost rozhodovat mimo zasedání je koncipována jako mimořádný postup v praxi společenství a domu [Spáčil, J. a kol.: *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 830] a je také spojen s řadou pravidel, která mají uvedenou informovanost zajistit (srov. § 1211 občanského zákoníku stanovící náležitosti návrhu na rozhodnutí mimo zasedání a § 1213 občanského zákoníku, který stanoví způsob oznámení výsledku hlasování vlastníkům jednotek).

[19] Ustanovení § 1209 občanského zákoníku pak vskutku řeší ochranu přehlasovaného vlastníka (nebo i společenství vlastníků, pokud je vlastníkem jednotky) v situaci, kdy nesouhlasí s usnesením přijatým shromážděním vlastníků. Toto ustanovení Nejvyšší soud konstantně vykládal tak, že postupem podle tohoto ustanovení se přehlasovaný vlastník může domáhat

pouze určení (vyslovení) neplatnosti usnesení přijatého shromážděním vlastníků (srov. rozsudek Nejvyššího soudu z 25. 1. 2012, sp. zn. 29 Cdo 383/2010, č. 58/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Neexistence rozhodnutí přijatého shromážděním, jak tomu bylo v nyní projednávané věci, neboť stěžovatelka doložila pouze souhrn jednotlivých souhlasů, nikoli rozhodnutí ve formě usnesení přijatého na řádně svolaném shromáždění, proto skutečně vylučovala postup dle tohoto ustanovení občanského zákoníku. Dovolává-li se stěžovatelka přiměřeného použití této úpravy s odkazem na § 1191 občanského zákoníku, pomíjí, že podle tohoto ustanovení lze ustanovení o shromáždění použít pouze pro rozhodování ve věcech shromáždění, jak bylo vyloženo již výše. Přiměřené použití § 1209 občanského zákoníku (včetně prekluzivní lhůty) by tedy přicházelo do úvahy pouze v případě, kdy by při neexistenci společenství vlastníků přijali vlastníci jednotek určité rozhodnutí v návaznosti na řádné svolání správcem. Jen o takovém rozhodnutí by se stěžovatelka mohla dozvědět, a tedy žalobu včas podat. Námitka stěžovatelky, že krajský soud nesprávně posoudil otázku možnosti podat žalobu na neplatnost rozhodnutí shromáždění, tak není důvodná. Nejsou přiléhavé ani úvahy o tom, že se žalobkyně měla domáhat žalobou rozhodnutí civilního soudu, že právo provést stavbu stěžovatelce nevzniklo. Jak již bylo vyloženo výše v bodě [17] tohoto rozsudku, spor není veden o to, zda vzniklo právo, ale o to, zda byly předloženy odpovídající přílohy žádosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ani žalovaný neměli ve věci úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Žalobkyně naopak byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Její náklady spočívají v nákladech na zastoupení advokátem. Zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil dva úkony právní služby, vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 advokátního tarifu, *per analogiam*]. Za úkon spočívající ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti náleží mimosmluvní odměna pouze ve výši jedné poloviny. Odměna advokáta tak činí 1 x 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 1 x 1.550 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu], tedy 4.650 Kč. Odměna dále zahrnuje paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč (600 Kč). Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti činí 5.250 Kč. Zástupce žalobkyně není plátcem daně z přidané hodnoty.

[23] Stěžovatelka je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 5.250 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Štěpána Dražky, advokáta.

[24] Osoby zúčastněné na řízení I), III) a IV) nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. srpna 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu